

N. GORICA: Teja Glažar, prejemnica primorske gledališke nagrade tantadruj za življenjsko delo

“Pred nastopom smo zakurili peč, da so se odtalile šminke”

Igralka Teja Glažar je konec maja prejela primorsko gledališko nagrado tantadruj za življenjsko delo. Po stoječem bučnem aplavzu zbranih na podelitvi je na odru z mlajšimi kolegi celo zaplesala. Sproščeno in veselo. V svojem duhu. V duhu zrele in odločne igralko, osvobodjene pomislekov o tem, kako jo ocenjujejo drugi.

Skoraj že petdeset let igra na odrskih deskah današnjega **SNG Nova Gorica**, ustvarila je več kot sto trideset likov, od komedijskih do karakternih, nastopila je v številnih filmih in nadaljevankah. Tantadruj je njena druga nagrada za življenjsko delo. Prvo je prejela pred petimi leti od stanskih kolegov – Združenja dramskih umetnikov Slovenije. Čeprav ima nekaj čez sedemdeset let, še vedno zabava gledalce po vsej Sloveniji v komedijah Sljehrnik, Tartuffe, Filumena Marturano. “Zadnje čase igram predvsem sitne, prepirljive in zoprne starke v komedijah. In pri tem uživam. Z mačkami doma se ne morem skregati, na odru pa si lahko dam duška,” iskreno pristavi velika igralka. In ko beseda nanese na življenje v gledališki družini, prav tako iskreno prizna, da zna biti kaotično. Njen mož je bil pokojni režiser in direktor takrat Primorskega dramskega gledališča Jože Babič, ki je izpeljal profesionalizacijo gledališča in bistveno pripomogel k njegovi umetniški rasti. “Hčerka Barbara je odraščala v gledališki garderobi, hodila z nami na gostovanja, zvečer je z nami v gostilni pojedla fižolovo solato s kranjsko klobaso. Njej je sicer bilo zanimivo, a vendarle ...”

► **V otroštvu ste stanovali zraven gledališča v Mariboru. Je to vplivalo, da ste stopili na odrske deske?**

“Živel smo dve hiši od gledališča in mimo njega sem vsak dan hodila v šolo. Otroci smo pozimi na kupih snega pred gledališčem ležali angelčke in občudovali baletke, ki so hodile na vaje. Ampak takrat me igranje ni zanimalo. Zanimali so me konji. Hodila sem na jahanje v mariborski jahalni klub. In zaradi jahanja sem tudi prvič igrala v filmu.”

► **Kako to?**

“Stara sem bila sedemnajst let, ko so snemali francosko-jugoslovanski film Rim-ske device. Po vsej takratni Jugoslaviji so za nastop v filmu iskali mlada dekleta, ki so znala jahati. Potrebovali so jih veliko in v ekipi sem se znašla tudi jaz. Z Ajdo Kalan, pozneje znano televizijsko napovedovalko, sva dobili celo malo večji ‘vlogi’ in sva morali z glavno igralko spregovoriti stavek, dva v francoščini. Na snemanje tega prizora so naju odpeljali v Pariz. To je bila velika dogodivščina!”

► **In igralska pot je bila načrtovana ...**

“Ne, takrat še ne. Hodila sem v srednjo oblikovalsko šolo v Zagrebu, smer grafika in slikarstvo, ker sem tam imela sorodnike. Razmišljala sem o študiju na umetniški akademiji v Ljubljani, a se mama ni strinjala, češ, kako bom kot ženska živela od slikarstva. Da bi imela vsaj status študenta, sem šla poskusiti na igralsko akademijo. Igralec Stanko Potisk, kolega iz mariborskega jahalnega kluba, mi je pomagal izbrati besedilo, ki sem ga uporabila na sprejemnem izpitu. Ničesar nisem vedela o gledališču in na sprejemnem izpitu so bile lepotice, ki so že imele večje igralske izkušnje. Res nisem pričakovala, da bom sprejeta. A zgodilo se je. V drugem letniku je že kazalo, da bom morala pustiti študij, ker smo bili doma zelo revni. Mama je bila vdova in nismo imeli od česa živeti. Ko je to ugotovil Radko Polič, mi je prek strica priskrbel štipendijo.”

► **Kaj pa vas je pripeljalo na solkanske odrske deske?**

“Jožeta Babiča sem spoznala kot študentka, ko sem v ljubljanskem mestnem gledališču igrala v njegovi predstavi. Študenti smo takrat precej igrali manjše vloge in statirali. Kljub razliki v letih sva se poročila. Čez kakšno leto, dve je Jože v solkanskem gledališču režiral predstavo Tost po sili, v kateri je igrala moja nekdanja

sošolka Lučka Drolc. Zaradi komplicirane nosečnosti je moral nekdo vskočiti namesto nje in najbolj pri roki sem bila kot režiserjeva žena jaz. Govoriti sem morala v dialektu, ki ga nisem znala niti prebrati. Pri učenju besedila so mi pomagali kolegi. V tistem času se je ravno menjavalo vodstvo – Jelačin je odhajal in vedejevstvo je prevzel pokojni Stane Leban, ki pa je nagovarjal Jožeta Babiča, naj prevzame direktorovanje. Takrat je imel Jože tudi ponudbe, naj prevzame mariborsko gledališče ali ljubljansko Dramo. (v smehu) Nato pa me je Leban angažiral in upal, da bom Babiča pregovorila, da ostane v Novi Gorici. In sva ostala. Tu igram že 47 let.”

► Tisti pionirski časi takrat še Primorskega dramskega gledališča so bili gotovo precej drugačni od današnjih.

”Ni primerljivo. Zdaj imamo velik oder, tehnologijo, garderobe ... V solkanskem gledališču smo bili bolj 'stisnjeni', imeli smo samo dve garderobi, zato smo se več družili. Če si imel večjo vlogo, je bilo malo moteče, ker nisi imel miru, da bi se zbral in ponovil, po drugi strani pa smo bili bolj povezani. Zdaj se z nekaterimi kolegi srečam šele na odru, ko že igramo. Takrat smo tri četrti predstav odigrali na gostovanjih in včasih je bilo res naporno. Na primer decembra smo igrali Rdečo kapico tudi v petih različnih krajih na dan. Zgodaj zjutraj smo se kar z masko, lasuljami in v kostumih odpravili na pot. Iz Brd smo šli v Komen, Branik ... Gostovali smo tudi v zelo mrzlih dvorinah, kjer smo morali najprej z drvi zakuriti v peči, da so se odtalile zamrznjene šminke in da smo se lahko preoblekli.”

► Kot filmska igralka ste bili prepoznavni po vsej nekdanji Jugoslaviji, doživeli ste širšo slavo. Kako je bilo?

”Najbolj so me poznali zaradi vloge v filmu Krč, kjer sva bila z Borisom Cavazzo na pol gola in te fotografije so bile objavljene v vseh jugoslovanskih revijah. Ah, takrat ni bilo filma brez malo erotike. Ni pa ravno prijetno biti vsem na očeh. Ko si mlad, se trudiš ugajati, želiš biti vsem všeč ... Zdaj se mi zdi to smešno. V moji starosti postane človek malo bolj svoboden in ni več treba tako paziti, kaj poveš, kako se obnašaš. Mi je pa všeč, ko me kdo ustavi in pove, da je videl kakšno predstavo, na primer Sljehrnika, in se imel lepo.”

► Ustvarili ste več kot sto trideset raznolikih vlog. Katere so vam bile še posebej ljube?

”Veliko sem igrala v otroških predstavah (Pepelka, Ostržek, Čarovnik iz Oza), nabirala kilometrino z vlogami mladih, lepih in naivnih deklet, ki za igralko mogoče niso tako zanimive, nudijo pa možnost, da nabiraš izkušnje in zoriš. Imela sem srečo, da so sledile tudi večplastne vloge, kjer lahko pokažeš kaj več. Zadnje čase pa igram predvsem sitne, prepirljive in zoprne starke v komedijah. In pri tem uživam. Z mačkami doma se ne morem skregati, na odru pa si lahko dam duška. Če bi morala izpostaviti nekaj pomembnejših vlog, bi to bile Vesela Majdalenka v Strniševih Ljudožercih, Ibsnova Nora, Martha Livingston v drami Agnes Dei, jasnovidka Nada v predstavi Jasnovidka ali Dan mrtvih, Gospa Margaret v istoimenski monodrami, Ema v predstavi Ne krop ne voda ...”

(dp)

Nagrajenki Teja Glazar in Arna Hadžialjević – prva z bogato prehojeno igralsko potjo, druga po njej še riše pomembne sledi.

Foto: David Verlič

Page: 5

Reach: 99000

Country: SLOVENIA

Size: 722 cm2

3 / 3

Teja Glažar

Teja Glažar je tudi z Mlakarjevo predstavo Sljehrnik prekržarila Slovenijo.

Nagrado tantadruj za igralsko stvaritev je prejela Arna Hadžialjević

Primorsko gledališko nagrado tantadruj, ki so jo pred petimi leti ustanovila tri primorska gledališča (SSG Trst, SNG Nova Gorica in Gledališče Koper), so letos podelili v SNG Nova Gorica konec maja: tantadruja za življenjsko delo je prejela Teja Glažar (SNG Nova Gorica), tantadruja za gledališki dosežek uprizoritev Hlapci (SSG Trst) in tantadruja za igralsko stvaritev Arna Hadžialjević za vlogo Emme v predstavi Gospa Bovary (SNG Nova Gorica). "Počutim se, kot da bi nagrado prejela celotna ekipa Gospe Bovary," je po podelitvi povedala mlada igralka in dodala, da se je pri oblikovanju te vloge soočala z lepo žensko lastnostjo, na katero ženske pogosto pozabljamo: "Emma je bila ženska, ki ji ni bilo treba posebej razlagati, kaj si želi, a so ji drugi v vsem ustregli in je dobila tisto, kar je potrebovala. Gre za subtilno in nežno žensko energijo, ki lahko kljub močnemu razočaranju in jezi prinaša večje zaupanje vase in v drugega, da bomo naredili to, kar je prav za odnos. Včasih je treba preprosto biti ob strani in pogledati na stvari s sočutjem."